

Repertoriumnummer 592
Datum van uitspraak 17 juni 2016
Rolnummer 2015/AG/309
Artikel 792 Ger.W. op 20 juni 2016 ongetekend afschrift aan raadslieden

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof Gent

Afdeling Gent

eerste kamer

Arrest

COVER 01-00000471488-0001-0013-01-01-1

BELFIUS INSURANCE nv, met maatschappelijke zetel te 1210 BRUSSEL, Galileelaan 5, ingeschreven met KBO-nummer 0405.764.064,
appellante,
vertegenwoordigd door mr. VERGOTE Mia, advocaat te 1050 BRUSSEL, Louizalaan 89, bus 1
tegen

MI G, wonende te **[REDACTED]**,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VAN ACKER Julie, advocaat te 8570 VICHTE, Bosstraat 4

1. Feiten.

G M kreeg op 18 februari 2011 een aandoening tijdens een gesprek in het kantoor van een collega. Op 5 februari 2014 diende zij een aangifte van arbeidsongeval in.

Zij zou rugletsels hebben opgelopen. De aangifte verwijst naar een "kniestoot" en een "discussie". Er is sprake van een indeukingsfractuur ter hoogte van wervel D6.

De nv Belfius Insurance weigert de erkenning als arbeidsongeval.

2. Procedure.

G M liet op 10 september 2014 overgegaan tot dagvaarding van Belfius Insurance nv voor de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent. Zij vorderde de erkenning als arbeidsongeval en de aanstelling van een gerechtsdeskundige. Subsidiair vorderde ze haar toe te laten door alle middelen van recht, getuigen en vermoedens inbegrepen, te bewijzen dat zij op 18 februari 2011 het slachtoffer is geworden van een arbeidsongeval; de nv Belfius Insurance te veroordelen tot de kosten.

Bij tussenvonnis van 7 september 2015 van de kamer G3 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Genet, werd de vordering ontvankelijk verklaard. Alvorens ten gronde te beslissen werd dr. Philippe Verjans aangesteld als deskundige.

De nv Belfius Insurance tekende tegen dit tussenvonnis hoger beroep aan bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent op 8 oktober 2015.

De zaak werd ingeleid op 5 november 2015. De procedurekalender werd opgemaakt bij beschikking van 6 november 2015. De zaak werd opgeroepen voor de zitting van 20 mei 2016. De partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 20 mei 2016.

3. Vordering (art. 748bis en 780, eerste lid, 3° Ger.W.).

De nv Belfius Insurance vordert :

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, bijgevolg te zeggen voor recht dat G M niet het slachtoffer was van een arbeidsongeval;
- in ondergeschikte orde, alvorens recht te doen ten gronde, een geneesheer deskundige aan te stellen met opdracht na te gaan of het ineenzakken van het slachtoffer op 11 februari 2011 en de letsels vastgesteld op 18 februari 2011 uitsluitend het gevolg waren van het fysische organisme van G M

4. Bespreking.

4.1. Wettelijk kader.

Voor de toepassing van de **Arbeidsongevallenwet** moet het slachtoffer het bestaan van een letsel en een plotselinge gebeurtenis bewijzen. Het letsel wordt behoudens tegenbewijs vermoed door een ongeval te zijn veroorzaakt (artikel 9 Arbeidsongevallenwet). Het slachtoffer moet ook aantonen dat het ongeval zich voordeed tijdens de uitvoering van de overeenkomst. In dat geval wordt het ongeval geacht overkomen te zijn "door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst". De arbeidsongevallenverzekeraar kan wel het tegenbewijs leveren (artikel 7, eerste en derde lid Arbeidsongevallenwet).

Vaststaande **rechtspraak** zegt dat de gewone en normale uitvoering van de dagtaak een plotselinge gebeurtenis kan uitmaken, op voorwaarde dat in die uitvoering "*een gegeven*" kan worden aangewezen waardoor het letsel is "*kunnen*" ontstaan (vaststaande rechtspraak, zie bijv. Cass. 20 oktober 1986, Arr. Cass. 1986-87, 224), of voor zover in die uitvoering "*een element*" aanwijsbaar is dat het letsel "*kan*" hebben veroorzaakt (Cass., AR S.10.0067.F, 28 maart 2011, <http://www.cass.be> of Cass. 19 februari 1990, Arr. Cass. 1990-91, 603; Cass. 18 mei 1998, Arr. Cass. 1998, 579), of op de voorwaarde dat in die uitvoering "*iets*" kan worden vastgesteld waardoor het letsel is "*kunnen*" ontstaan (Cass. 19 februari 1990, Arr. Cass. 1989-90, 785).

Dat "*element*" hoeft zich niet te onderscheiden van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst (Cass. AR S.10.0067.F, 28 maart 2011, <http://www.cass.be>; Cass. AR S.04.0159.F, 2 januari 2006, <http://www.cass.be>; Cass. AR S.02.0130.F, 5 april 2004 Pas. 2004, afl. 4, 584, concl. Leclercq, J.; Cass. 20 januari 1997, Arr. Cass. 1997, 96; Cass. 3 april 2000, Arr. Cass. 2000, 694; Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt 20 april 2009, Limb.Rechtsl. 2010, afl. 1, 30).

De plotselinge gebeurtenis moet geen abnormaal karakter vertonen. Sedert zijn arrest van 26 mei 1967 heeft het Hof van Cassatie de vereiste van de abnormaliteit verlaten (cf. Arr. Cass. 1967, 1179; voor de conclusie van de eerste advocaat-generaal Ganshof van der Meersch, zie: Pas. 1967, I, 1138).

De plotselinge gebeurtenis die zelf is veroorzaakt door een inwendige oorzaak, eigen aan het organisme van het slachtoffer, is nog steeds een plotselinge gebeurtenis (Cass., 29 april 2002, *NjW* 2002, p. 23; *RGAR* 2003, 13.682; *RW* 2002-03, p. 901). Dat is bijvoorbeeld het geval met een val die veroorzaakt werd door een ongelukkige stap of door een medische aandoening (hartaanval, bewustzijnsverlies, andere).

Cruciaal ook is dat de wetgever er in 2013 uitdrukkelijk voor opteerde om de jurisprudentiële omschrijving van het begrip “ongeval” niet te wijzigen. Het begrip “arbeidsongeval” werd bij wet van 21 december 2013 integendeel uitgebreid, meer bepaald door er thans ook “wraakdadens” te laten onder vallen. Bij die gelegenheid werd wel de bedenking geopperd dat de interpretatie van het begrip plotselinge gebeurtenis soms erg ruim is. Toch werd de wet op dit punt niet aangepast. De Memorie van Toelichting vermeldt integendeel: *“Een wetswijziging van de definitie zelf van “ongeval” werd niet opportuun bevonden”* (Memorie van Toelichting bij de wet van 21 december 2013 houdende dringende diverse bepalingen inzake sociale wetgeving (*Parl.St. Kamer*, 53K3007/001, www.dekamer.be, 10).

Wel werd ook opgemerkt dat men de onmisbare link met het beroepsrisico niet mag verliezen (*idem*).

Het ongeval dat zich voordoet tijdens de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, wordt vermoed zich te hebben voorgedaan door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst. De woorden “door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst” zijn ruim en omvatten meer dan enkel het uitvoeren van arbeid.

Een vrouw werd door haar echtgenoot vermoord terwijl zij aanwezig was op het werk. Het Hof van Cassatie aanvaardt dat het ongeval zich voordeed “door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst” omdat de vrouw moeilijk kon vluchten. Het bestreden arrest kon oordelen dat *“de agressie werd bijgevolg mogelijk gemaakt door de uitvoeringsmodaliteiten van de arbeidsovereenkomst van wijlen D.D. en door de natuurlijke omgeving waarin de overeenkomst werd uitgevoerd: zij moest de winkel alleen openen, er haar beroepsactiviteit alleen uitoefenen, in een gebouw dat bovendien zo eng was dat elke ontsnapping onmogelijk is en waardoor ze haar toekomstige overvaller daarenboven niet kon ontwijken zonder het werk te verstoren”*. Er was een band met de arbeidsomstandigheden en het ongeval. Het ongeval zou zich in andere omstandigheden niet of anders hebben voorgedaan (Cass. 25 oktober 2010, *Soc.Kron.* 2011, 220, concl. J. Leclercq; noot S. Remouchamps).

Ook het arbeidshof overwoog reeds dat het volstaat dat er “een verband” is met hetzij de activiteit van de werknemer of van de onderneming, hetzij het industrieel of het professioneel milieu waarin het slachtoffer zich geplaatst ziet (Arbh. Gent, 7 februari 2002, *T.Verz.* 2003, p. 83; Arbh. Gent, 20 maart 1998, *Soc. Kron.* 2000, 136; vgl. Arbh. Gent 7 juni 2001, *T. Verz.* 2003, 60; zie tevens bv. Arbh. Antwerpen, 17 december 2012, *Soc. Kron.* 2013, 249 en verwijzingen aldaar). Deze omschrijving vindt bijval in de rechtsleer (zie H. Schamp, “Begripsomschrijving” in *Arbeidsongevallen*. ARON, losbl.,

Kluwer 4250 en A. Uyttenhove, "Arbeidsongevallen: rechtspraak", in *Ontwikkelingen van de sociale zekerheid 1996-2001*, die Keure, 2001, p. 650 met verdere verwijzing naar rechtspraak aldaar en p. 651; kritisch: C. Persyn, "Het begrip arbeidsongeval: symptomen van een ongewilde elasticiteit" in *Socialezekerheidsrecht*, Themis, die Keure, Brugge, 2004-05, p. 26 e.v.). H. Schamp voegt er onder verwijzing naar de parlementaire voorbereiding bij de wet van 1903 aan toe: "*Het ongeval is het gevolg van het feit van de uitvoering van het contract wanneer het resultaat is van een oorzaak, die met deze uitvoering verband houdt, met andere woorden wanneer het betrekking heeft op om het even welke omstandigheid, die verband houdt met de activiteit zelf van de werknemer of met de activiteit van de andere personeelsleden van het bedrijf of met het industriële of professionele milieu, waarin de arbeider zich als gevolg van het contract beweegt (Gedr. St. Kamer 1901-02, nr. 302, § 31, 1107)*".

Zijn de woorden "door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst" ruim, dan moet er wel een link zijn met het arbeidsmilieu, de arbeid of de arbeidsomstandigheden, hoe miniem ook. De wet maakt immers een onderscheid tussen het ongeval overkomen "tijdens" en het ongeval overkomen "door" het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst (Concl., concl. J.M. Genicot voor Cass., 10 oktober 2011, www.cass.be). Een ongeval dat zich voordoet "tijdens" het werk, grijpt daarom niet noodzakelijk plaats door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst. Er is wel een vermoeden in die zin, maar de arbeidsongevallenverzekeraar kan het weerleggen. Hij kan dat door aan te tonen dat er geen enkele band is met het arbeidsmilieu, de arbeid of de arbeidsomstandigheden.

4.2. Was er in casu een plotselinge gebeurtenis?

G M werkte sinds 2010 in een rust- en verzorgingstehuis. Op 18 februari 2011 ging een gesprek door in het bureau van zorgcoördinator K G. Ook collega A was aanwezig.

Volgens G M verliep dat gesprek in een gespannen sfeer. Zij beweert dat de werkomstandigheden in het algemeen onaangenaam en stresserend waren (zie verder). Tijdens dat gesprek is zij onwel geworden. Zij kreeg een aanval die de aanwezigen als een epileptische aanval aanzagen. Ze moest door de hulpdiensten worden weggevoerd naar een ziekenhuis waar zij verbleef tot 24 februari 2011.

Kort voor de verjaringstermijn diende zij een aangifte in, meer bepaald op 18 januari 2014.

In punt 28 van die aangifte noteerde ze: "kniestoot in de rug". Bij punt 30 schreef ze: "*ongepaste handeling; val (?) + bewusteloosheid, discussie met zorgcoördinator; ivm vergadering en werkdruk + ontevredenheden onder personeel en bewoners*".

Op 25 februari 2014 legde ze een omstandige verklaring af. Zij heeft het over een bitsig en agressief gesprek op 18 februari 2011. Zij vervolgt:

PAGE 01-00000471488-0005-0013-01-01-4

"Ik kreeg een beklemmend en angstig gevoel op mijn borstkas. Het laatste dat ik mij kan herinneren is dat I. G. aan het roepen en tieren was op mij. Daarna ging het licht uit. De volgende herinnering is dat ik buiten gereden werd door de MUG-dienst. Wat er tussenin is gebeurd, is een groot vraagteken. Maar ik heb vernomen van de werkgever (I. G.) dat ik het bewustzijn was verloren (2 keer een tijdspanne van ongeveer 10 minuten) en dat ik niet meer adequaat ademde. Ze sprak steeds over een epilepsie-aanval wat zij ook aan de MUG-arts heeft gemeld (bewijs hiervan is bijgevoegd attest van de MUG-arts, opgemaakt op 18/2/2011, met als klinisch onderzoek de vermelding van de werkgever: "epileptisch insult -> voorbij bij aankomst").

Ik wil er aan toevoegen dat er nooit epileptische antecedenten bij mij zijn geweest. Bewijs daarvan zijn 2 attesten die Belfius in zijn bezit heeft (...).

Later heb ik dan van I. G. weer per mail vernomen dat ik het bewustzijn was verloren, ten val ben gekomen en dat ik waarschijnlijk door iemands knie (volgens I. G. haar eigen knie) werd opgevangen om de val te breken. Ik vind dat nogal raar want I. G. stond vóór mij (pal voor mijn neus) en achter mij stond er zeker geen enkel voorwerp, maar mogelijk wel M. B. of S. A. in het deurgat".

Nadien zou ze nog een gesprek hebben gehad met I. G. Nog steeds volgens haar verklaring: *"Zij antwoordde mij heel kort dat het geen werkongeval was, maar enkel epilepsie. Zij zei mij ook dat de wervel vermoedelijk door haar knie was veroorzaakt tijdens mijn val".*

Na het voorval van 18 februari 2011 diende G. M. verschillende attesten van arbeidsongeschiktheid in. Deze vermeldden telkens "ziekte" (brief werkgever dd. 09.01.2014). Deze attesten zelf worden niet voorgelegd. Het komt het hof voor dat deze attesten afgeleverd werden om de afwezigheid van het werk wegens arbeidsongeschiktheid te rechtvaardigen; niet om het bestaan van een plotselinge gebeurtenis te staven. Hun bewijswaarde is dan ook relatief.

Toen G. M. het werk hervatte maakte ze geen melding van een arbeidsongeval, aldus collega M. G. in een verklaring van 13 maart 2014. Deze werknemer verklaart verder echter ook: *"Terwijl G. nog op de grond lag, gaf I. mij de uitleg dat G. plots was gevallen, dat zij stuiptrekkingen had, met wegdraaiende ogen en dan het bewustzijn is verloren".*

Preventie-adviseur D. V. de W. verklaarde dat hij geen aangifte van een arbeidsongeval indiende omdat G. M. enkel door bewustzijnsverlies *"in elkaar was gezakt"* (verklaring 13.03.2014).

I. G. beschrijft hoe zij G. M. opving nadat deze wegdraaide: *"Toen ik haar wilde ondersteunen met mijn handen, zag ik haar plots slap worden. Ik had haar handen onder haar oksels en haar rug was naar mij gekeerd. Ik heb haar dan heel rustig mee ondersteund onder haar oksels tot ze plat op de grond lag (...)"*. Zij ontkent formeel dat G. M. ergens tegen aan zou zijn gestoten: *"noch tegen het meubilair, noch tegen mijn knie zoals zij beweert"* (verklaring 26.03.2014).

S. A. verklaarde: "Plots zag ik dat G. naar boven staarde en begon te draaien. Ik bekeek I. om haar reactie te zien betreffende het gedrag van G. Op dat moment viel G. naar beneden. I. G. heeft dan snel G. opgevangen om haar val te breken en heeft haar langzaam op de grond gelegd. G. is zeker niet in contact gekomen met meubilair. I. kon haar grijpen. Dan zag ik volgende symptomen bij G.: schuimbekken, bewustzijnsverlies, bilateraal schudden van het hele lichaam van G. en urineverlies. Opdat G. haar tong niet zou inslikken hebben wij haar meteen in een veiligheidshouding gelegd. Toen zagen we (dat) G. blauw werd en dan heeft I. het initiatief genomen om mij de reanimatiekoffer en zuurstoffles te doen halen. (...)

Over een mogelijke kniestoot weet ik niets. Dat heb ik op het moment van de feiten niet gezien en achteraf ook nooit iets over gehoord" (verklaring 09.04.2014).

Uit de verklaring van werknemers C. en A. blijkt dat G. M. inderdaad ten val is gekomen.

Tevens blijkt uit deze en andere verklaringen dat zij het bewustzijn verloor en een aanval had van epilepsie of van een aandoening met soortgelijke symptomen. De beschrijvingen tonen tevens aan dat het allesbehalve om een alledaagse flauwte ging. G. M. was er erg aan toe. De symptomen waren indrukwekkend. Er deed zich duidelijk een val voor, of in de woorden van werknemer V. d. W. een "in elkaar zakken". I. G. verzacht de omschrijving door aan te geven dat zij G. M. zo zacht mogelijk opving.

De eerste rechter oordeelde terecht dat uit deze beschrijvingen is komen vast te staan dat G. M. ten val is gekomen. Hoe die val zich precies voordeed is niet belangrijk. Er was een val, de val is bewezen en deze val is wel degelijk een plotselinge gebeurtenis.

Dr. S. Palmers verklaarde dat hoewel G. M. zijn dienst consulteerde, zij nooit verklaarde dat dit in het kader van een arbeidsongeval was. Dr. De Mol verklaarde dat hij werd opgeroepen voor een patiënte "die convulsies deed. Bij aankomst waren er echter geen convulsies meer te zien. Niemand heeft mij iets gezegd over een val en ik kan uiteraard geen uitspraak doen over omstandigheden voor aankomst MUG". Geen van deze verklaringen weerlegt de vaststelling dat er sprake was van een val.

De arbeidsongevallenverzekeraar stelt dat de val veroorzaakt is door de louter inwendige toestand van het slachtoffer. Het is echter niet relevant te weten wat de oorzaak van de val is. Het is de val die de plotselinge gebeurtenis uitmaakt. Op dit punt kan de arbeidsongevallenverzekeraar niet worden gevolgd.

Het arbeidshof besluit dan ook zoals de eerste rechter dat er zich een plotselinge gebeurtenis heeft voorgedaan.

4.3. Nopens het letsel.

In een omstandig geformuleerd medisch attest zet dr. I Aers op 28 februari 2011 uiteen dat G M opgenomen werd in het ziekenhuis op 18 februari 2011, waar zij verbleef tot 24 februari 2011. Zij werd opgenomen naar aanleiding van een epileptisch insult.

De arts ziet als mogelijk uitlokkende factor dat G M de laatste dagen weinig had geslapen, en voegt er ook aan toe:

“enkele weken voor het voorval was er ook een verkeersongeval met commotio cerebri”.

De arbeidsongevallenverzekeraar merkt op dat zij ook kwetsbaar was en legt een verklaring voor van o.m. M. C (verklaring dd. 13.03.2014): *“... omdat wij dikwijls dachten dat (zij) gedrogeerd rondliep. Ze was er nooit in gedachten bij en gaf de indruk steeds afwezig rond te lopen. Zelf heeft ze ooit gezegd dat er iets mis was in haar hoofd. Het was ook zo dat zij praktisch niets at in zoverre dat I G haar Fortimel te drinken gaf (voedingssupplement). G was echt zeer mager”.*

De verklaring van I. G van 26 maart 2014 heeft dezelfde teneur en vindt bevestiging in een attest van, dr. Van Sassenbroeck: *“Er is een gekend psychisch lijden van stress, (...) en rand-anorexie”* (stuk 9, bundel nv Belfius Insurance).

G M was ook reeds langer bekend omwille van brachialgieklachten links.

Dr. Aers noteert evenwel: *“uit de verdere parakliniek bleek patiënte een indeukingsfractuur te hebben”* (...).

Zij beschrijft het letsel en besluit als volgt:

“beperkte recente indeuking van de dekplaat van Th6 met een bewaarde aflijning van de posterieure muur”.

Bij de bevindingen van de Rx dorsale wervelkolom noteert de arts nochtans met een vraagteken: *“recente indeuking?”*. Er werd omwille van de indeukingsfractuur een behandeling met medicatie opgestart.

Uit dit attest van dr. Aers blijkt dat G M een letsel heeft aan de rug.

De loutere opmerking dat er voordien een verkeersongeval was, en de vaststelling dat G M een zekere kwetsbaarheid had, volstaan niet om te aanvaarden dat de arbeidsongevallenverzekeraar het vermoeden van causaal verband tussen de val en het letsel heeft weerlegd.

4.4. Tijdens en door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst.

Nu vaststaat dat er zich een plotselinge gebeurtenis voordeed en G. M. een letsel aantoonde, dient aangenomen te worden dat er sprake is van een ongeval. De arbeidsongevallenverzekeraar heeft het vermoeden van causaal verband niet weerlegd.

Is dit ongeval echter ook een arbeidsongeval?

De partijen erkenden ter zitting dat het ongeval zich voordeed tijdens uitvoering van de arbeidsovereenkomst. Zij werden gehoord en namen standpunt in over de vraag of het zich ook voordeed door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst.

De arbeidsongevallenverzekeraar betwist dat het ongeval zich door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst voordeed. Meer bepaald argumenteert hij dat het ongeval *"zich had kunnen voordoen met identiek dezelfde gevolgen op om het even welke plaats en op om het even welk tijdstip en derhalve totaal vreemd is aan de uitvoering van de arbeidsovereenkomst"* (blz. 17-18 conclusie). Zij brengt dit argument (ten onrechte) ook in verband met de betwisting van de plotselinge gebeurtenis.

Beide partijen verwijzen ter zake naar verklaringen van partijen en betrokken collega's.

G. M. geeft bijna drie jaar na het ongeval volgend relaas van de feiten. Zij beweert dat zij als medewerkster van het rustoord een bestelling plaatste omdat de toestand in het rustoord tot menonwaardige situaties leidde voor de residenten. Zij zou daarop zijn aangesproken door I. G. en zulks in een bitsige en agressieve sfeer.

Aan de hand van verklaringen toont de arbeidsongevallenverzekeraar evenwel het tegendeel aan.

Het blijkt dat niet G. M., maar S. A. de bestelling heeft geplaatst. Zorgcoördinator I. G. ging daarmee niet akkoord en maakte dan ook een opmerking aan S. A. omdat het bestellen van materialen niet tot haar bevoegdheid behoorde. Zij verklaart dat zij *"redelijk geïrriteerd was omdat dit typisch S. A. was"*, maar evenzeer dat G. M. zich niet mengde in deze discussie tussen haarzelf en S. A.

S. A. gewaagt zelfs niet van een discussie maar heeft het enkel over *"een bespreking"* in het bureel van I. G. Zo verklaart zij: *"Omdat I. G. op die vergadering niet aanwezig kon zijn, hebben G. en ikzelf haar achteraf feedback gaan geven. Dat was in het bureau van I. op het gelijkvloers. Ik gaf I. de raad het gamma uit te breiden. I. wees mij erop dat dit niet mijn bevoegdheid was, maar wel van de directie"*.

Van een bitsig of agressief gesprek is geen spoor.

G. M. beweert dat I. G. tegen haar aan het roepen en tieren was, maar dat wordt door deze laatste tegengesproken en vindt in geen enkel element ook maar enige bevestiging. De andere verklaringen tonen integendeel aan dat het gesprek normaal verliep. Zo verklaarde vestigingsmanager M. C.: *"Wat het voorval betreft in het bureel van I. G. weet ik alleen dat er een overleg was tussen I. en G. maar zeker geen conflict; anders zou ik het wel geweten hebben"*.

De arbeidsongevallenverzekeraar toont aldus aan dat het ongeval geen band houdt met een "gespannen sfeer", met een "agressieve en bitsige discussie" of een moeilijke situatie op de werkplaats. Hij weerlegt aldus het vermoeden dat het ongeval zich voordeed door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst.

* * * * *

In besluiten voert G. M. verder ook aan dat er van alles fout liep in het rustoord waar zij werkte. Zij heeft het over klachten van personeel en residenten, een groot tekort aan werkmiddelen en materiaal, een schrikbewind en menonterende situaties.

Deze beweringen echter blijken uit niets.

Wel zijn er twee verklaringen van maart 2015, van (kennelijk: voormalige?) werknemers. Die beklagen zich in algemene termen en aangaande een niet nader gepreciseerde periode over de moeilijke en discutabele arbeidsomstandigheden (stukken 16 en 17). Deze (moeilijk controleerbare) verklaringen brengen echter niets bij over hetgeen gebeurd is op 18 februari 2011.

* * * * *

In de aangifte van arbeidsongeval verwijst G. M. tenslotte naar een "kniestoot". De partner van G. M. verzond op 1 januari 2014 een mail aan een inspectiedienst met zijn relaas van het gebeuren. Als oorzaak van het rugletsel verwijst hij naar een "kniestoot"; hij noteert tevens dat de oorzaak niet lag in: *"elementen op de grond"*; en evenmin: *"door meubels en stoelen in de burelen"*. In een aangetekende ingebrekestelling van 30 december 2013 ten aanzien van de werkgever stelde hij dat de val werd opgevangen door de knie; hij verwijst in dit verband naar I. G.

Liep G. M. het letsel op door een toevallige aanraking met, dan wel een kniestoot van I. G. dan kon mogelijks aangenomen worden dat er sprake was van een band met het werk.

Maar G. M. trekt het verhaal over de kniestoot in haar verklaring van 25 februari 2014 ook zelf in twiifel: *"Later heb ik dan van I. G. weer per mail vernomen dat ik het bewustzijn was*

verloren, ten val ben gekomen en dat ik waarschijnlijk door iemands knie (volgens I. G. haar eigen knie) werd opgevangen om de val te breken. Ik vind dat nogal raar want I. G. stond vóór mij (pal voor mijn neus) en achter mij stond er zeker geen enkel voorwerp, maar mogelijks wel M. B. of S. A. in het deurgat”.

Het blijkt dus dat de beweringen aangaande de aanraking met of stoot met de knie op speculaties berusten.

Ook uit de stukken van de arbeidsongevallenverzekeraar leidt het hof af dat er geen sprake is van een aanraking met of stoot door de knie.

Vooreerst is I. G. formeel: zij ontkent dat G. M. tegen haar knie is gestoten: “Ik wil benadrukken dat G. zeker nergens is tegen gestoten, noch tegen meubilair, noch tegen mijn knie zoals zij beweert” (verklaring dd. 26.03.2014).

Ook S. A. betwijfelt dat er sprake was van een kniestoot: “Over een mogelijke kniestoot weet ik niets. Dat heb ik op het moment van de feiten niet gezien en achteraf ook nooit iets over gehoord” (verklaring dd. 09.04.2014).

Verder verwijst G. M. naar een print op één A4-bladzijde van een mail van 4 januari 2014 van haar partner, J. B. (stuk 13, M.). Blijkens deze print zou i. @ramen-poel.be op 4 april 2011 twee mails hebben verzonden naar b. @hotmail.com. Eén mail zou zijn verzonden om 18u.34:51, een andere om 18u.33:28. De eerste mail staat boven de tweede; ze worden door een rechte horizontale lijn gescheiden. Beide mails werden op die wijze op 4 januari 2014 door b. @hotmail.com doorgemailed naar “B. J.” (zelfde persoon; partner van geïntimeerde). De mail van 18u.34:51 vermeldt: “Sorry dat we jou opgevangen hebben met de knie maar dit is geen arbeidsongeval”; net de naam van I. G.

I. G. ontkent evenwel stellig dat zij deze mail van 4 april 2011 van 18u.34:51 geschreven heeft (stuk 6, nv Belfius Insurance). Dit wordt bevestigd door S. A. (verklaring 09.04.2014).

Samen met de eerste rechter is het hof van oordeel dat dit stuk inderdaad een twijfelachtig voorkomen heeft. Het blijkt geenszins dat de mail daadwerkelijk werd verzonden door I. G. De mail van 18u.34:51 zou een antwoord zijn op een vraag maar de vraag ontbreekt. Beide mails zouden met een heel korte tussentijd zijn verstuurd en hebben ook een andere stijl.

Het stuk 13 (bundel 1) is slechts een afdruk van een tekst. Er is geen bewijs van een reëel bestaande mail.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element aantoont dat G. M. een kniestoot heeft gekregen. Dat betreft enkel speculaties. Aan de hand van de verklaringen van G. M. I. G. en S. A. weerlegt de arbeidsongevallenverzekeraar ook deze gratuite bewering.

Het hof besluit dat er geen bijzondere omstandigheden worden aangetoond: geen kniestoot, geen stresserende context. De arbeidsongevallenverzekeraar toont aan dat deze beweringen geen steun vinden in het dossier noch in de feiten.

4.5. Besluit.

G. M. is door een epileptische of neurologische aandoening ten val gekomen en toont het bestaan van een letsel aan. Dit is een ongeval dat zich voordeed tijdens de uitvoering van de arbeidsovereenkomst.

De arbeidsongevallenverzekeraar toont echter aan dat het ongeval zich niet voordeed "door het feit van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst". Er is geen enkele band is met het arbeidsmilieu, de arbeid of de arbeidsomstandigheden.

Het ongeval kan derhalve niet als arbeidsongeval worden erkend.

Het hoger beroep is gegrond.

OM DEZE REDENEN, HET ARBEIDSHOF,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24 van deze wet,

Verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en **gegrond**.

Vernietigt dienvolgens het vonnis van 7 september 2015 van de kamer G3 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent (A.R. 14/2255/A) in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt de appellante tot de gerechtskosten, niet begroot evenwel bij gebrek aan omstandige opgave.

Aldus gewezen door de eerste kamer van het arbeidshof Gent, zetelend te Gent, samengesteld uit:
Bruno Lietaert, raadsheer in het arbeidshof, Rik Van Quickenborne, raadsheer in sociale zaken,
benoemd als werkgever, Christian Gheysens, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-
arbeider, en in openbare terechtzitting van zeventien juni tweeduizend zestien uitgesproken door
raadsheer Bruno Lietaert, bijgestaan door Hilda Wittevrongel, griffier.

(get.) H. Wittevrongel - C. Gheysens - R. Van Quickenborne - B. Lietaert

